

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J.**, bývajúceho V.L., proti žalovanému **B. M.** so sídlom V., N. č. X., IČO X., zastúpenému JUDr. J., advokátkou so sídlom V., M. P. č. X., **o náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp.zn. 5 C 201/2006, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 27. apríla 2010 sp.zn. 5 Co 97/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **o d m i e t a**.

Žalobcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom zo 17. júla 2009 č.k. 5 C 201/2006-178 žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 10 588,86 € s 8% ročným úrokom z omeškania zo sumy 10 588,86€ od 1. augusta 2006 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku; konanie v časti o zaplatenie 1 526,92 € zastavil. Okresný súd Liptovský Mikuláš uznesením z 5. februára 2010 č.k. 5 C 201/2006-220 doplnil rozsudok Okresného Liptovský Mikuláš zo 17. júla 2009 č.k. 5 C 201/2006-178 tak, že konanie v časti o zaplatenie 8% ročných úrokov z omeškania zo sumy 1526,92€ od 1. augusta 2006 do zaplatenia zastavil. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žalovaný zodpovedá v zmysle § 420 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka za škodu, ktorú spôsobil žalobcovi nedbanlivostným konaním jeho zamestnanca (vrátnika-strážnika), ktorý odovzdaním kľúčov od chodby smerujúcej k šatni hokejistov nepovolanej osobe (V. L.) spôsobil odcudzenie kľúčov od motorového vozidla a následne i samotného motorového vozidla patriaceho žalobcovi. Pri rozhodovaní o výške škody súd vychádzal zo znaleckého posudku č. 27/2007 spracovaného Ing. J., znalcom z odboru doprava cestná a z odvetvia odhadu vozidiel ustanoveného v trestnom konaní. Za nepravdivú vyhodnotil výpoveď svedka V.L., pokiaľ

tento v tomto konaní uviedol, že na odcudzení motorového vozidla sa dohodol so žalobcom, a (okrem iného) prihliadal aj na to, že žaloba nemal motorové vozidlo poistené proti krádeži. Uzavrel, že žalobca sa svojím konaním na spôsobenej škode nepodieľal (§ 441 Občianskeho zákonníka). Súd nevyhovел návrhu žalovaného na vykonanie dôkazu výsluchom svedka J. z dôvodu, že okolnosti na ktoré bol svedok navrhnutý na vypočutie sa nevzťahujú na podmienky vzniku zodpovednosti za spôsobenú škodu. Na základe čiastočného späťvzatia žaloby (o 1 526,92 € s 8% ročným úrokom z omeškania so sumy 1526,92 € od 1. augusta 2006 do zaplatenia) so súhlasom žalovaného súd konanie v zmysle § 96 ods. 1,2,3 O.s.p. Rozhodnutie o trovách konania si vyhradil v zmysle ustanovenia § 151 ods. 3 O.s.p. za obdobie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Krajský súd v Žiline rozsudkom z 27. apríla 2010 sp.zn. 5 Co 97/2010 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny v zmysle § 219 ods, 1,2 O.s.p.; žalobcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení uviedol, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, dôkazy vyhodnotil v súlade s § 132 a násl. O.s.p., správne zistil skutkový stav veci, správne právne ju aj posúdil a rozhodnutie odôvodnil v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom nezistil žiadne pochybenie. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 O.s.p. v spojení s § 224 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodňoval ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p. (účastníkovi konania sa postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom). V tejto súvislosti namietal, že rozhodnutia súdov oboch stupňov sú nepreskúmateľné, čím došlo k porušeniu práv dovolateľa na spravodlivý proces podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Podľa dovolateľa nepreskúmateľnosť rozhodnutí vyplýva z toho, že súd prvého stupňa opomenul vyhodnotiť vykonaný dôkaz – výpis z evidencie majetku, z ktorého vyplýva výška škody po zohľadnení daňového odpisu po vyradení vozidla z evidencie; odvolací súd nezaujal právny názor k odvolacím námietkam žalovaného, k otázke nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného a k výške škody; závery oboch súdov sú v nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami. Ďalej v dovolaní namieta, že skutkový stav zistený súdmi nevyplýva z vykonaných dôkazov najmä pokiaľ ide o vyvrátenie výpovede svedka V. L., ktorý uviedol, že žalobca si u neho krádež svojho motorového vozidla sám objednal. K námietke, že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci dovolateľ uviedol, že súdy nesprávne posúdili otázku vecnej aktívnej i

pasívnej legitímácie; nesprávne ustálili výšku škody; nesprávne posúdili otázku existencie príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody a že nesprávne vyhodnotili aj vykonané dôkazy.

Žalobca nevyužil právo vyjadriť sa k dovolaniu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.).

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ďalej aj proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), ako aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.). Prípustnosť dovolania žalovaného v danom prípade nemožno vyvodiť z vyššie uvedených ustanovení, lebo napadnutý nie je zmeňujúcim rozsudkom odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), dovolací súd v tejto veci dosiaľ nezaujal záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.), v napadnutom potvrdzujúcom rozsudku odvolací súd nevyslovil prípustnosť dovolania v zmysle § 238 ods. 3 O.s.p a napokon nejedná sa ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku ktorého bola vyslovená neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladá dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p., či už to účastník namieta alebo nie, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj prípustnosťou, či

dovolania z hľadiska ustanovenia § 237 O.s.p. So zreteľom na to by dovolanie žalovaného mohlo byť procesne prípustné, len ak by napadnuté rozhodnutie bolo vydané v konaní postihnutom závažnou procesnou vadou v zmysle § 237 O.s.p. O vadu takejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia nie je predmet konania významný a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie vylúčené.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e / a g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mali dopustiť súdy oboch nižších stupňov, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom odvolacieho súdu nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva. Dovolací súd z obsahu spisu nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté procesnou vadou, znemožňujúcou žalovanej realizáciu jej procesných práv.

Dovolateľ v rámci vytýkanej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namietal porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Porušenie práva na spravodlivý súdny proces sa v dovolaní na prvom mieste vyvodzuje z nepreskúmateľností rozhodnutí založenej na tom, že súd prvého stupňa opomenul vyhodnotiť vykonané dôkazy a ďalej, tiež z toho, že odvolací súd sa nevysporiadal s odvolacími námietkami (otázkou aktívnej legitímácie a výšky škody).

Pokiaľ žalovaná namieta nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, treba uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

Na posúdenie prípustnosti dovolania je zásadne príslušný dovolací súd (pre porovnanie vid' aj IV. ÚS 238/07). Na základe uznesenia občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov

Slovenskej republiky pod R 111/98 uverejnený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. augusta 1997 sp. zn. 2 Cdo 5/1997, v ktorom tento súd ako súd dovolací vyslovil názor, že „konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) aj vtedy, ak odvolací súd svoj právny záver riadne neodôvodnil, takže jeho rozsudok zostal nepreskúmateľný“. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu je názor zaujatý v uvedenom judikáte plne opodstatnený aj v prejednáwanej veci.

Zo spisu totiž vyplýva, že odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku sa v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorý uviedol zistený skutkový stav veci, opísal priebeh konania, stanoviská oboch procesných strán k prejednáwanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, citoval právne normy, uviedol úvahy ktorými sa riadil pri hodnotení dôkazov i právnom posúdení veci. Právne závery vysvetlil (dovolací súd sa ich správnosťou nezaoberal). Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa v spojení s napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že skutkové a právne závery prijaté súdmi nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že ich odôvodnenie ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného.

Dovolateľ ďalej súdom nižších stupňov vytýka, že vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotili (výpoveď žalobcu, výpoveď svedka V.) alebo ich opomenuli vyhodnotiť (výpis z evidencie majetku), preto neúplne zistili skutkový stav veci (tiež pokiaľ ide o správne určenú výšku škody). K uvedenej námietke žalovaného treba dodať, že súd neodníme účastníkovi možnosť pred ním konať ani tým, že (prípadne) nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov; jeho rozhodnutie môže byť síce z tohto dôvodu vecne nesprávne, ale to ešte samo osebe nevedie k zmätočnosti rozhodnutia a nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Pokiaľ dovolateľ namieta, že súdy pri rozhodovaní vychádzali z neúplných skutkových zistení, ide po stránke obsahovej o námietku, že v konaní došlo k tzv.

inej (než v § 237 O.s.p. vymenovanej) procesnej vady majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; takáto dovolateľom tvrdená vada (i keby k nej v konaní došlo) by bola síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), sama o sebe by ale nezakladala prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

K námietke dovolateľa, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), je potrebné uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (vid' uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (vid' § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. (vid' napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005 a sp. zn. 4 Cdo 165/2003). I keby teda tvrdenia dovolateľky o založení rozhodnutia na nesprávnom právnom posúdení boli prípadne aj opodstatnené, nezakladalo by to prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie žalovaného podľa Občianskeho súdneho poriadku procesne neprípustné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok žalovaného odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie neprípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou

dovolacieho konania, nemohol sa zaoberať vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd žalobcovi nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 13. mája 2011

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť :
Hrčková Marta